

NAVNET DE RØDE GJORDE TIL ET SKJELDSORD

**Senator McCarthy som avslørte den underjordiske kommunistiske virksomhet i USA, som Quisling gjorde det i Norge
Og som angrep general Marshall, som forærte de røde Kina**

Under angrepene på Forbundet og på Folk og Land var det en av presseknektene som kalte oss for McCarthy'er, og nå følger det elskelige Dagbladet opp med en smakfull artikkel om avdøde senator McCarthy, som en nobel herremann ved navn Jan Eklund kaller for «demagog og drukkenbolt». I denne artikkel som med hensyn til smakløs råskap vel savner sidestykke i norsk presse, levnes ikke McCarthy ære for 2 skilling.

Stavisky-affæren

Det var denne berømmelige skandalaffære i Frankrike som i tredveårene for alvor avslørte hvor dypt råttenskapen hadde grepet om seg i denne det parlamentariske demokratis høyborg og rundt omkring: Europa skalv korrupte partipolitikere på sine taburetter av frykt for folkets reaksjon. Staviskyaffæren var det første varsel om den skjebne Frankrike gikk imøte og som ble fullbyrdet under den tyske offensiv i 1940. Tilliten til partipolitikere er aldri gjenopprettet, så en kan vel kanskje si at det som hender i Frankrike nettopp nå fremdeles er etterdønninger etter den store Staviskyskandale.

På side 4 begynner vi idag en uhyre morsom og fengslende skildring av denne makabre affære hentet fra en bok som vi tidligere har nevnt: «Hinter den Kullissen der Kabinette und Generalstäbe. Eine französische Zeit- und Sittengeschichte 1933-40» av Herbert Kranz.

Bedragerens berømmelse kan måles ved at han har fått æren av å komme i vokskabinettet.

Senator McCarthy.

Den som har litt forstand og litt kombinasjonsevne vet at det alltid har blitt deres lodd som angriper kommunismen og deres undergravningsorganisasjoner og medhjelpere rundt i alle land å bli æreskjelt på det groveste. For kommunismen har mange hjelpere, de fleste er fjollehoder som ikke skjønner bedre, men også noen av en farligere type, denslags folk som finnes i Dagbladets medarbeiderstab og som dette asfaltblad representerer.

Det finnes nesten ikke en last, intet slett karaktertrekk, som herren ved navn Jan Eklund ikke gavmildt tilkjenner senator Joe McCarthy, som svært mange amerikanere tror ble myrdet på grunn av sin kamp mot det røde undergravningsarbeid. Men det blir ikke fortalt at den samme McCarthy fikk en tillitsadresse undertegnet av 20 millioner amerikanske borgere.

Vel, det var kanskje bare noen millioner villførte får dette som ga ham slik attest, mens de med bedre vett, folkets kårne tok avstand fra ham?

En notis i det meget utbredte amerikanske tidsskrift «Newsweek» er tilstrekkelig til å vise at Jan Eklunds omtale av McCarthy ikke har noe med virkeligheten å gjøre. Naturligvis var han en omstridt person, som alle betydelige folk er det, men han var langt fra ringeaktet. Tvertimot!

Minnehøytid i Senatet.

Bladet «Newsweek» forteller i sitt nummer for 26. 8. 1957 om den minnehøytidighet som ble holdt

for McCarthy i Senatet. Femten uker etter at han døde, heter det i notisen «satt hans enke Jean McCarthy i stille gråt sammen med sin mor mens hun under den høytidelighet, som varte hele tre timer, hørte politiske venner og fiender tale rosende om hennes avdøde husband. Flertallets leder, Lyndon B. Johnson, ga på en veltalende måte uttrykk for hva de fleste av de 31 senatorer, 23 republikanere og 8 demokrater følte, da de reiste seg for å yte den omstridte mann sin hyllest: «Joe McCarthy var sammensatt av mange egenskaper. Han besatt kraft, mot og dristighet - - noen så på ham med nesegrus beundring (adulation), andre med hat, men det kan ikke bestrides at han har satt sitt preg på vår tid. Hans navn vil aldri bli glemt».

Han kunne ha tilføyet: dette vil kommunistene sørge for! Det er jo nemlig de som har gjort en virksomhet som McCarthys nødvendig, og det er jo også de, samt deres sympatisører og medløpere som har sørget for å skape det forvrengte bildet, offentligheten har fått presentert av ham rundt om i verden. Sist altså av de rødes venn Dagbladet.

«Mange fiender, megen ære», heter det på tysk. Joe McCarthy fikk i fullt mål den ære som motstandernes frykt eller hat kunne yte ham.

Hvem var så i virkeligheten denne busemann som en skremmer skikkelige norske demokra-

Forts. s. 8.

Om ingen annen var stolt av general Marshall etter McCarthy's avsløringer, så later det til at iallfall fru Marshall fremdeles beundrer sin mann, slik det fremgår av dette bilde.

Winston Churchill beskyldes for løgn

Men tar ikke til gjenmæle mot Helmut Sündermanns bok «Alter Feind — was nun»

Høsten 1955 kom det ut på Druffel-Verlag en bok av den tidligere tyske stedfortredende rikspresesjef Helmut Sündermann «Alter Feind -was nun? Wiederbegegnung mit England und Engländern». Boken har vakt stor oppmerksomhet både i Tyskland og utenfor og er allerede kommet i 10. opplag. Også Folk og Lands Bøktjeneste fører denne bok. Forfatteren kommer i boken blant annet inn på hvem som er ansvarlig for bombe-krigen mot sivilbefolkningen og vi gjengir nedenfor i utdrag litt om dette spørsmål, som vi forøvrig også har berørt tidligere. Og Sündermann slår i boken fast at den tidligere britiske premierminister Churchill har kommet med et falsk utsagn i denne forbindelse. Han oppfordrer Churchill til en beriktigelse. Forlaget opplyser at det straks boken utkom for tre år siden sendte den over til Sir Winston Churchills privatsekretær under henvisning til dette sted i boken. Hittil er det ikke kommet noe svar eller noen stillingtagen til det anførte tiltross for at Churchill blir beskyldt for en «in voller Kenntnis ausgesprochen Unwarheit» og tiltross altså for det oven anførte at boka allerede er kommet i tiende opplag.

Den «luftkrigsfred» som - bortsett fra de nevnte tilfeller - hadde bestått siden september 1939 ble ensidig opphevet fra britisk side da Churchill ble britisk premierminister. 27. januar 1940 hadde han - mens han ennå var første admiralitetslord - i en ta-

le i Manchester gjort følgende forbausende bemerkning:

«Mange folk undrer seg over at Storbritannia ennå ikke er blitt angrepet av det tyske flyvåpen. Også jeg har spurt meg selv om dette».

Da han var blitt regjeringssjer nølte han ikke en dag med på sin side å gripe initiativet.

Den britiske flymarskalk J. M. Spaight nevner i sin bok «Bombing vindicated» (London 1944) 11. mai 1940 som den historiske dag «på hvilken vi åpnet vår strategiske luftoffensiv mot das Reich» og han betegnet denne beslutning som en «avgjørende beslutning». Fra nå av meddelte faktisk den tyske OKW-mel-

Forts. s. 7.

MERE DJEVESKAP

Det er rart med de folkedemokratiske stater. Deres grenser må beskyttes med et sammenhengende nett av piggråd, minefelter, vaktårn, vepnete vaktposter og blodhunder.

Og allikevel er der en stadig strøm av flyktninger.

I Tsjekkoslovakiet har man innført et nytt djervelsk trick for å stanse flyktningsstrømmen, idet der er laget en «falsk grense» mot Tyskland ved å flytte grensepelele innenfor den egentlige grensen. På den andre siden av denne nye «grensen» står det vaktposter i vesttyske uniformer. de stakkars flyktningene kommer så langt at de regner med å være kommet vel over grensen, melder de seg for de «tyske» vaktpostene og ber om asyl.

Og så går det tilbake igjen til en skjebne som kanskje er verre enn døden.

Et lite utvalg av årets bøker

En virkelig åndens mann

Alf Larsen: Høsthav.
Dikt. Dreyers forlag.

Det er faktisk betegnende for tilstanden i gamle Norge, at en av våre mest særpregede lyrikere nesten ikke er kjent av den store almenhet. Jeg tenker her på Alf Larsen, som gjennom et langt og virksomt liv har gjort en innsats utenom det vanlige i åndens verden. Og naturligvis må det gå slik at en dikter av det format og den støpning blir oversatt i et samfunn hvor ånd ikke er annet og mere enn det som kan brukes av et døende politisk system til å skjule åndløsheten med. Eller som Alf Larsen selv sier det i denne diktsamling i høstens tegn:

Mørk er vår jord,
mørke ord
passer til alt som hender.
Ingen har innsikt, ingen tror,
ingen med rene hender.

Gud la ditt åsyn i skyen se,
ennå engang,
tving den i kne
denne slekt som forneker alt
av ånd

og har villet selv sine bånd.
Alf Larsen hører ikke til dem som heies frem av dagens demokratiske åndsårstokrater, blant annet fordi han har begrepet den enkle ting at det som er av ånd alltid søker ut over mennesket selv, ut over kjødet. Når mennesket blir seg selv nok, når menneskene blir golde, om enn artistiske, dagbladianere, da er det også slutt med ånden.

Jeg vil gjerne legge inn et godt ord for denne diktsamlingen hos våre lesere. Den er noe ut over det vanlige, den er kanskje et av de siste blafrende lys i en mørk verden. Alf Larsen er en åndens stormann som har noe å si oss, og som sier oss det slik at vi umiddelbart forstår det. Han behøver ikke skjule et manglende innhold i en forvirret form. Han er nemlig også en ordets og formens mester. Synd bare at det tilsynelatende er et avskjedens orgelbrus som lyder fra den aldrende dikter i de høstlige toner:

Fra evigheter kom jeg
og går igjen der inn.
Jeg kjenner meg i sjelen
som verdensrommets vind.

Her bleste jeg en time
omkring et gammelt hus,
og hva jeg etterlot meg
er kun et minnets sus.

O. M.

Averter i
FOLK OG LAND!

Folk og Land har gjerne villet orientere sine lesere om bøker i årets bokflom som kunne være av spesiell interesse for dem. Vi bad da vedkommende forlag om anmeldereksemplarer av nærmere angitte bøker. De forlag som har etterkommet vår anmodning er Aschehoug, Dreyer, Lutherstiftelsen, Steensballe og Land og Kirke, mens Gyldendal, Tiden, Cappelen, Mortensen og F. Bruns Forlag har valgt å oppføre uhyggelig overfor avisene. Vi synes vi vil gjøre våre lesere oppmerksom på den diskriminering som her har funnet sted. Det tør nemlig hende at noen av våre lesere synes at den bør være gjensidig, og at den ene oppmerksomhet er den annen verd. Det er ikke nødvendig lenger stillende å ta imot uforskametheter.

Historien i fotografier

Kameraet forteller historie. Fra Krimkrigen til første verdenskrig. Av Sven Ulric Palme og Åke Meyerson. Norsk utgave ved Mentz. Schulerud. Dreyers Forlag.

Vi har vanskelig for å forestille oss hvorledes det virkelig var det som ligger forut for vår tid. Det

er nok så at store og små kunstmalerere opp gjennom tidene har gitt oss glimt fra sin egen tid, men i disse malerier så vi naturligvis verden gjennom malerens øyne. En fikk inntrykk av at det var mere «teater» enn realiteter en ble stillet ansikt til ansikt med.

I vår tid har vi den allestedsnærværende pressefotograf som foreviger det som skjer, og er ikke han på pletten, så er fotograferingen nå et slikt allemannseie at en eller annen amatør er ferdig til å ta «sitt livs bilde» og samtidig skjenke etterverdenen et historisk minne som i en fjern fremtid vil kunne tale mere umiddelbart til menneskene enn det arkeologene viser oss om fortidens liv.

Vi glemmer i dag så lett at fotografien selv allerede er historisk. Det er over 100 år siden de første bilder ble tatt og viser oss livet slik det virkelig var med levende mennesker og faktisk utsnitt av livet. La gå med at bildene til å begynne med var noe arrangerte fordi en måtte bruke så lang eksponeringstid, så var det vesentligste i dem dog sant. Og det varte heller ikke så lenge før fotografene virkelig kunne ta «øyeblikksbilder».

Vi blir presentert for denne første fotografikunst, denne første virkelige historie i bilder i den praktfulle bok «Kameraet forteller historie», som er kommet på Dreyers Forlag. Den inneholder et veld av utvalgte fotografier fra Krimkrigen til første verdenskrig, og forteller oss nesten alt om

Avskjed med Nordens enhet — kong Oscar II fotografert sammen 1905. Illustrasjon fra boken «Kameraet forteller historie».

(Dreyer).

den tid som svant og om hvor annerledes alt er blitt siden århundreskiftet. Naturligvis er boken i noen grad preget av at det er svensker som har valgt ut bildene, men tiden og riklingen er jo internasjonal, og også de mange spesielt svensk glimt forteller oss noe om tiden — så meget mere som vi jo selv i denne tid var direkte knyttet til Sverige.

For den som interesserer seg for historie, og hvem gjør ikke det i en tid som vår, gir boken et uhyre verdifullt bidrag til forståelse av det som var, det som er opphavet til det som er og det som skal bli.

O. M.

Okkupasjonsroman med krutt i

Egil Rasmussen: Hvor ørnene samles.

Aschehougs Forlag.

På Aschehougs Forlag er det kommet en eiendommelig bok av Egil Rasmussen: «Hvor ørnene samles». På sett og vis er den jo skåret over den gamle lest med det tradisjonelle tilbehør av onde tyskere, negletrekking og angiveri, men bortsett fra dette, kommer den også inn på interessante problemer i forbindelse med den tyske okkupasjon.

Vi husker jo fremdeles hvorledes Rottenikken herjet rundt om i bygdene og lot en rekke godtroende fjolls eksersere og marsjere rundt seg etter å ha innbilt dem at han var en slags mystisk representant for «motstandsbevegelsen». Det er noe av det samme forfatteren av denne bok kommer inn på når han skildrer den mystiske motstandsmakt «Håkaen» som alltid sto som en truende skikkelse i bakgrunnen for alle bygdefolkene i den nord-norske bygden. De lot seg bruke og misbruke av denne anonyme makt, som etterhvert antok de mest fantastiske dimensjoner i fryktsomme sinn. Den drev dem til meningsløse galskaper og den drev dem i døden og ulykken. Den og ikke deres egen motstandsvilje.

Det er neppe tvil om at forfatteren her er inne på noe ganske vesentlig når det gjelder det historiske syn på okkupasjonstiden og den meget omtalte motstandskamp. Det norske folk er i bunn og grunn et fredelig folk og det er også i virkeligheten et ærlig og anstendig folk som innrettet seg på et fredelig forhold til okkupasjonsmakten da den norske overkommando høytidelig hadde erklært at krigen var slutt. Men så satte propagandaen inn, og ikke minst hviskekampanjene og ryktekampanjene, alt dette som det perfide Albion er slike sørgelige mestre i, og som det bedrar verden med gang på gang. Og så skaptet da i sinnene denne truende, men hule fantasiskapning «Håkaen», som skaltet og valtet med folks liv og sinnelag etter britisk ordre.

Naturligvis tror forfatteren, som alle andre, at det fremdeles er nødvendig å grave sannhetene ned i de gamle fraser og de gamle legender, som professor Johan Vogt kalte det, om helledåd og motstand, om klippefast «nasjo-

nal holdning» selv hos de mest svalende siv, men det er likevel oppmuntrende å treffe på en som iallfall selv synes å ha arbeidet seg frem til noe av sannheten. Det er også faktisk mindre hets i denne bok enn i de fleste andre som gir seg ut for å skildre okkupasjonsårene. Ja, en må undertiden faktisk forbauses over hvor sympatisk mange av NS-folkene — for eksempel ordføreren — skildres, mens det er synd å si det samme om den store masse av «Håkaens» trofaste slaver, fra sognepresten, til de forskjellige bygdetypene med all sin kollaborasjon i det små, all sin feige ondskap, og all sin anger og frykt etterhvert som det gikk dårlig for tyskerne på frontene og truslene fra «Håkaen» rykket alle nærmere inn på livet.

Jo, dette er en interessant bok på mange måter for den som kan skrelle av kakepynten, og skal en først kjøpe noen av årets norske bøker, så anbefaler vi våre lesere å holde seg til bøker som omtales her i bladet. Det betyr nemlig at forlaget har vist Folk og Land den høflighet å sende oss boken til anmeldelse. O. M.

Vi er nødt til å mase

fortsatt om å betale bladpengene for 1959. Det har gått riktig bra inn de siste uker og det er uhyre gledelig å se at faktisk de fleste har funnet anledning til å sende noen kroner ekstra til bladets drift. Det er en god hjelp for oss det vi har fått inn på den måten, og det er en oppmuntring i arbeidet for å gjøre vår avis så bra som bare mulig. Hjertelig takk alle sammen!

Og velkommen etter med kontingentbetalingen alle dere som ennå ikke har ordnet med det viktigste for kommende år!

Verdifull orientering

På siste møte i Oslo Arbeider-samfund var det ifølge Arbeiderbladets referat også verdifull underholdning. Vår gamle kjenning journalist Nic Gulbrandsen talte om «Norsk nynazisme», hva nå det måtte være for noe. Imidlertid synes vi notisen gir et nytt bevis på hvilke krefter det er som står bak angrepene på Forbundet og på avisen. Vi har nå registrert den gamle arbeiderpartijournalist Gulbrandsen, arbeiderpartistortingsmann Sverre Løberg og - - - nei, det kan forresten være foreløbig.

†
Vår kjære
Hans Jacob Borse
Geelmuyden
maskinsjef

døde den 23. 10. 1958 i Singapore.

Knut Geelmuyden.

Min vakre eiendom

ved Mandal er tilsalgs.

Knut Geelmuyden.

Tregde p. å.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Vår forpliktelse

Vi domfældte NS-folk gjorde naturligvis alle sammen under okkupasjonen det vi mente var rett og riktig, hver på vår plass og hver etter beste evne. Hadde vi ikke det gjort og hadde vi i vår kamp for fedrelandets interesser vært bare passive deltagere — hvis man da med dette uttrykk mener noen som bare halvhjertet gikk inn for det de trodde på, så må vi si at våre mange forfølgere og motstandere hadde rett til å forakte oss og se ned på oss.

På den annen side er det klart at ikke alle kunne bli like aktive. Skjebnet stiller oss nå engang ikke på samme plass i livet, og den byr oss ikke de samme oppgaver å løse. Det aktive eller passive består ikke i dette spill av tilfeldigheter, men i om en utad våger å tone klart flagg. Det er faktisk noe sant i dette som en av våre lesere skrev til oss for noen tid siden, at han selv hadde gått inn i NS bare fordi han var redd for å miste sin stilling og at han derfor i bunn og grunn følte seg skamfull i forhold til dem som handlet ut fra en indre overbevisning.

I vanskelige tider med farer og pågang er det lett å svikte sin overbevisning. Det er lett å bøye unnav for forfølgernes argumenter og beskyldninger. Det er lett å regne slik, at redde seg den som redde seg kan, uten hensyn til venner og kamerater som kampen for det felles ideal brakte mere frem i rampelyset. Og forfølgerne har vært flinke til å spille på denne menneskelige svakhet. Så flinke at mange av våre egne har sviktet betenkelig moralsk, ikke under okkupasjonen, men etterpå. De har ment å gagne sin egen sak ved å ta avstand både fra det ene og det annet som de villig nok gikk inn for da vinden blåste med. Både når det gjelder oppslutningen om Forbundet og avisen merker vi fremdeles virkninger av denne moralske svikt, og svært ofte hos dem en minst skulle ha ventet det hos etter de store ord i maktens time.

Vel, det er naturligvis alltid slik at det ikke er i medgangen, men i påkjenningen det utkrystalliserer seg en elite som bærer byrdene for de andre, og selv om det er bedrøvelig er det intet å gjøre med den sak, annet enn å håpe på at selvforakten tilslutt skal drive de svake og unnfallende, de med de tusen unnskyldninger for å svikte sine kamerater og sitt ansvar, til å gjøre sin simple plikt.

Men, det er noen som i særlig grad er blitt rammet av den mangel på samhold som en bedrøvelig stor del av de domfældte NS-folk viser, og det er våre invalide frontkjempere og de etterlatte etter falne kamerater. Og her er det ingen unnskyldninger å finne for alle dem som har sviktet. Her er det ikke snakk om «politikk». Her er det ikke snakk om at «konå vil ikke». Her er det ikke snakk om å bli sparket ut av jobben, for så lurvet er ingen selv av våre motstandere, at de vil bebreide noen at han hjelper sine gamle, hjelpeløse kamerater. En får vel snarere si tvertimot.

Her ligger den enkelte leasers plikt soleklart i dagen: Gi det du evner til disse hardt rammede, og gå ut på gater og streder, og forehold alle de feige og unnfallende deres ansvar og forpliktelse! For her kan alle hjelpe og her er det ikke mulig å finne noe moralsk forsvar for å la være.

Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere har arbeidet i fire år nå og har selv med de begrensede midler som står til rådighet vært en sann velsignelse for mange i en håpløs situasjon. Organisasjonen har naturligvis ikke kunnet drive noen jakt etter ofre for frontinnsatsen så lite som den har hatt å rutte med. Den har nærmest måttet innskrenke seg til å registrere og etter fattig evne ta seg av dem som kom av seg selv. Men likevel har den fått over 110 klienter som i større og mindre grad har vært avhengig av den hjelp de kunne få av organisasjonen. Allerede etter et års forløp innregistrerte organisasjonen over 100 invalide frontkjempere

Kriminalnytt

Vi har fått endel forespørsler om hvorledes det går med saken mot Morgenposten.

Anders Hafskjold tok 1. november ut stevning mot bladet etter at saken var blitt henvist til retten i forliksrådet. Gangen i slike saker er da at saksøkte får en kortere frist til et første skriftlig tilsvare.

Ved henvendelse til byrettens kontor, opplyses det at det er dommer K. Oren som skal ha saken og at Morgenposten av en eller annen grunn har fått så lang frist som til 10. januar med sitt tilsvare. Men kanskje en likevel kan regne med at bladet, som har reklamert slik med sine «beviser», allerede har levert sitt tilsvare?

Ellers er det flere som har god tid i denne saken. Endel av dem som ble injuriert av Morgenposten har som kjent anmeldt saken til politiet med krav om tiltale og straff for injurianten. Etter hva justisminister Haugland opplyste på Løbergs interpellasjon i Stortinget, måtte en få det inntrykk at det offentlige ville ha ryddet opp i denne injuriansaken og at påtalemyndigheten derfor ville fremme saken på vegne av de injurierte. Hva var det ellers justisdepartementet nøye skulle følge med i?

Det er statsadvokat Louis som har ansvaret for denne sak, og selvom vi domfældte NS-folk ikke akkurat har de beste erfaringer med hensyn til ham, så må en vel kunne gå ut fra at det offentlige gjør sin plikt. Imidlertid får anmelderne på henvendelse stadig til svar at etterforskningen pågår.

Hva dette skal bety forstår vi ikke riktig. For enten må vel Morgenposten kunne fremlegge

som alle ville ha vært berettiget til krigspensjon under normale forhold, men hverken Norge eller det nåværende Tyskland vil gjøre sin selvfølgelig skyldighet mot disse som satte liv og helse inn for det de trodde på med ungdommens glade innsatsvilje, men som nå sitter igjen i ulykken glemt av Gud og hvermann.

Etter denne første oppgave fordeler skadene seg slik: 1 blind, 2 som har mistet begge ben, 26 som har mistet et ben eller en arm, 15 tuberkuløse, 14 andre alvorlige varige skader (hodeskader, lammelse, psykiske skader o. l.) og 7 som har mistet et øye. Av disse krigsinvalidere må 23 betegnes som meget sterkt trengende, 16 lider direkte nød. Hertil kommer noen krigsenker med mindreårige barn.

La oss vise i handling at vi ikke har glemt at de gjorde mere enn oss! At de ikke var passive, men aktive forkjempere for det de trodde på. La oss innfri våre medmenneskelige og kameratslige forpliktelser! La oss iallfall ikke være passive her, hvor det bare gjelder å vise offervilje og godhet!

Norsk næringslivs samarbeid med tyskerne

«8. Mai» og «Folk og Land» har i alle år kunnet dokumentere at den norske motstand under okkupasjonen aldri befattet seg med å samarbeide det som for tyskerne var det vesentlige: Ro i det økonomiske liv, ro på arbeidsplassene slik at det norske næringsliv med størst mulig effekt kunne innskjaltes for okkupantens behov.

Dette var også i den norske befolknings interesse.

Den kunne ikke som visse andre kaste kortene og løpe fra landet.

Under dosent Thomas Wylers doktordisputas ble det særlig stedkt understreket av annenopponent professor Johan Vogt at de vesentlige organisasjoner, Norsk Arbeidsgiverforening, Norges Industriforbund, ikke ble «nyordnet», at tre for dette samarbeid vesentlige departementer ble ledet av ikke NS-folk. Vogt beklaget at denne erkjennelse av de faktiske forhold under okkupasjonen ennå ble hindret av følelsesbetont vurdering hos forskerne! Ingen kunne ennå helt befri seg for den, men målet måtte være å komme ut av disse legender om en motstand som aldri ble satt inn mot det som for tyskerne var det vesentlige: det økonomiske samarbeid til fremme av Wehrmachts behov.

Vi legger til: Alt dette samarbeid i næringslivet viser at dettes norske ledere ikke godtok legenden om den fortsatte krig.

I Statsøkonomisk Tidsskrift, hefte 3, 1954, side 240 finnes en interessant dokumentasjon: «Aktstykker om den tyske finanspolitikk i Norge» ved Sverre Hartmann og Johan Vogt.

for politiet bevis for at anmelderne har begått iallfall noen av de grove forbrytelser bladet har beskyldt dem for, og isåfall burde det være en enkel sak for politiet å meddele anmelderne at det mener det foreligger bevis i saken. Og kan bladet ikke fremlegge slike beviser, så er det ikke politiets oppgave å prøve på å hjelpe injurianten med å skaffe dekning for beskyldningene. Da er det dets plikt uten mere opphold og uten mere «etterforskning» å trekke injurianten for retten for å beskytte de ærekrenkede. Enten disse har vært NS-folk eller ikke.

Vi venter fremdeles på en avgjørelse fra påtalemyndighetens side - ikke minst av hensyn til det justisdepartement og de stortingsmenn som så spent følger med i utviklingen av denne skitne injuriansaken.

På et møte hos Terboven den 21. november 1940 uttaler således statssekretær, dr. Landfried: «Jeg er meget takknemlig over å kunne slå fast at det har lyktes her i Norge — i et fullstendig friksjonsfritt samarbeid — å sette inn Norges næringsliv for de tyske nødvendige krav, slik dette ikke har vært mulig i samme utstrekning i alle (de andre) besatte områder».

En trist erkjennelse for romantiseringen av den (etterpåkonstruerte) norske motstand, som altså ikke rettet seg mot tyskernes vesentlige interesse her i landet.

A. L.

Fanebust på avveier

Det er lenge siden vi har vært helt fornøyet med vår gamle venn Fanebust og hans avis Sandnes og Jærens Avis. Den har mistet det meste av sin friske opprinnelighet nå, men likevel hadde vi dog ikke ventet å finne sannhetsforkjemperen Fanebust på linje med Morgenposten, Løberg og alle de andre «sannhetsapostlene» rundt i redaksjonene, hvis hovedoppgave det er å fremstille tingene bare fra en side. Fanebust forteller i siste nummer at «Folk og Land har «forherliget» Hitler for hans «seier over julkuppet 1944». Nå vil sikkert alle lesere av Folk og Land ellers ha oppdaget at den artikkel det siktes til bare gir et utdrag av en ny bok som er utkommet på et tysk forlag, uten at Folk og Land eller dets «hardkokte nazistiske» redaktør har tatt noe standpunkt til begivenhetene. I dette utdrag fortelles det om hvorledes en tysk soldat opplevet det som skjedde i Bendlerstrasse, og det kan vel ikke være Fanebusts mening at det er noe forbrytersk eller klanderverdig i også å la et annet syn enn det autoriserte slippe frem for offentligheten — selvom Fanebust den gang sverger til det autoriserte. For hva er i så tilfelle hans kamp for sannheten og ytringsfriheten verd?

Forøvrig må vi nok en gang korrigere den feilaktige opplysning som Fanebust gjentar, skjønt han burde vite bedre og lese bedre når han vil være stridsmann for sannheten, nemlig at det er Forbundet for sosial oppreisning som utgir Folk og Land. Så er ikke tilfelle og det er overhodet ingen grunn til å klandre Forbundet for at den tyske soldat ikke ser på Hitler med de autoriserte Fanebustøyne.

La gå med at Fanebust tror å kunne gjøre forretninger på å stryke Forbundets motstandere med hårene. Vi for vår del tror han vil risikere å miste sine ikke så få NS-abonnenter, for det går an å være så smart at en faller mellom to stoler.

BAK DE PARLAMENTARISKE KULISSER:

Den fantastiske Stavisky-affære

Ved bredden av en vakker sjø

10. september 1932. En gylden høstdag står herlig over Lago Maggiore, denne norditalienske sjø som har Alpevannets dypgrønne farge. Citron og appelsintrær, sedertrær, korkeik og palmer fra de terrasseformige stigende haver på Isola Bella, den mest berømte av øyene i sjøen avtegner seg skarpt mot den azurblå himmel. Selskapet som dinerer i en salong i «Grand Hotel et des Iles Boromées», det fornemste hotell i Stresa vier seg imidlertid mere til bordets gleder enn til utsikten, skjønt vinduene fra salongen i første etasje vender ut mot sjøen og er vidåpne slik at den kostelige luft kan strømme inn fritt. Pariser finansmannen Serge Alexandre (hans jødiske avstamning er tydelig) som har fått adgang til den økonomiske konferanse som holdes her av den franske regjering som observatør og tilhører, vet å leve. Da han kjedet seg på konferansen har han latt Parisvenner hente hit til Stresa i bil

Herr Alexandre avbryter stadig den gamle herres underholdning. Han liker ikke at andre snakker. Han vil helst gjøre det selv, hurtig, uopphørlig. Som opptatte forretningsfolk pleier, røker han ustanselig sigaretter mellom rettene. Tallerkenen er ennå ikke tømt før han tenner seg en ny. «Denne kongress er nå den 119. konferanse siden Versaillestraktaten», sier han til den journalist som sitter ved siden av ham. «Femten europeiske land er representert. Det blir snakket om kornutførsel, transitvanskeligheter og valutaspørsmål. Det er nedsatt utallige komiteer og hver komite har igjen delt seg opp i utallige underkomiteer, og når en i et møte endelig har fått vedtatt noe, så tar i neste hemmelige møte straks Englands eller Frankrikes eller begges representanter forbehold. Og disse vil komme frem til en løsning for Midt- og Øst-Europa! Det er bort i veggene. Men jeg har en plan i lommen. De skulle la meg greie det! De burde engang gi meg en virkelig stor oppgave - jeg skulle bringe Europas finanser i orden!»

Den hemmelighetsfulle ektemann

Den nervøse mann har snakket med glød og iver. Plutselig forandrer tonen i stemmen seg. Han sier bløtt, sart som i omsorgsfull kjærlighet til sin hustru som sitter rett overfor ham: «Du forsyner deg jo ikke av reddikene i sur fløte! Gjør det, kjæreste, de er virkelig gode!»

Hans hustru ser på ham, smiler til ham og tar litt av reddikene i den sure fløte. Hun er en ung kvinne av en egenartet skjønnhet. Ansiktet danner en smal oval, brynene over de lyse-

Fru Stavisky som revypike i USA etter sammenbruddet.

Den vakre Alexandre.

brune øyne er barbert vekk, og streken av de malte bryn peker skrått oppover mot tinningene. Alle hennes bevegelser er av fullendt ro og harmoni. Klærne er av den mest elegante enkelthet. Skjønt hennes mann bærer tilnavnet «den vakre Alexandre» virker han ordinær ved siden av henne. Han snakker bestandig. Hun tier alltid - og hun har også meget å fortie, for «den søte Arlette» kjenner mere enn en av de franske ministre endog meget intimt - -

Herr Alexandre har igjen skiftet tema og spør plutselig de to journalister: «Hvorledes var det? Ville ikke dere starte en avis? Jeg kunne tenke meg å gå med og ville stille atten millioner til forføyning for dere!» De to brødre ser forbløffet på hverandre. Det var noe til tilbud! Men så svarer den ene hurtig: Nei, en dagsavis som det står en gruppe finansfolk, eller en eneste bak, det var ikke noe for dem. De drømmer om et lite, ganske uavhengig, godt illustrert ukeblad, noe mere i retning av et kunstblad.

Herr Alexandres trekk får et drag av kjedsomhet. Han spør kelneren: «Er ikke Budapest kommet ennå?», men avventer ikke det benektende svar før han sier til de to brødre: «En slik liten affære interesserer meg ikke - men en stor dagsavis ville jeg gjerne ha. Imidlertid kan dere si fra når det blir til noe med saken, så kan jeg alltid satse hundretusen francs for å gjøre dere en tjeneste!»

Han har reist seg skjønt måltidet ikke er slutt, men hans venner kjenner hans rastløshet og går med ham ut på balkongen. På sjøen driver båtene avsted med sine hvite seil og nede på gaten som går rett forbi hotellet passerer en høy, slank herre med en karakteristisk svær nese.

«Kjenner De ham?» sier Alexandre ubesværet til en av herrene ved siden av seg, mens «den

søte Alette», som alltid taus og harmonisk ser ut over sjøen. «Det er en bra kar denne Georges Bonnet (dengang deputert og formann for den franske delegasjon i Stresa - fransk utenriksminister i de skjebnesvangre dage i 1938 og 1939) av god familie, men ikke noe til hode og han har ingen penger. Tre hundre tusen francs bragte hans hustru med i ekteskapet, men hvor langt rekker det? Han gjorde det ikke rart som sakfører - god jurist, men knastørr, så kastet han seg inn i politikken. Men hans valg ble betalt med stjålne penger. «Selskapet for Pariser småbiler» lanserte ham, men nå er direktøren satt inn for underslag. Med sine forbindelser har det lykkes Bonnet å oppnå at dommen ikke blir fullbyrdet, og så vil hele historien sovne i stillhet - men han må jo stadig gå i frykt for at en eller annen graver den

frem igjen, for da er han ferdig. Hvis han bare hadde femhundretusen francs til å betale tilbake det som underslageren har investert hos ham, men det har han ikke!»

Ubehagelig besøk

Herr Alexandre går tilbake til salongen. Det har plutselig falt ham inn at de jo ikke var ferdige med å spise. Da trer en kelner frem med et sølvbrett som åpenbart bringer noe til herr Alexandre. «Budapest?» røper han spørrende. «Dessverre lar forbindelsen med Budapest fremdeles vente på seg, herr Alexandre», sier den tilspurte høytidelig og tilføyer så nesten forlegen: «En herre derute vil tale med Dem, herr Alexandre!» - «Utelukket, helt utelukket», svarer finansmannen utålmodig. «Si (Forts. s. 6).

Olaf Holm:

Skriften på veggen

Du skal ikke tåle så inderlig vel den urett som ikke rammer deg selv.

Arnulf Øverland.

Det har hendt noe i disse dager. Hetlesaken har funnet sin endelige avslutning med oppreisning for de i sin tid dømte Ole og Mikael Hetle, og for deres slekt.

Det gir anledning til mange refleksjoner:

For det første at det finnes mennesker, de er sjeldne, hvis rettsfølelse er så sterk, at de ikke passivt kan se på at andre mennesker lider urett og overlast, uten å gripe inn. De tilhører den kategori av menneskeslekten som Ortega y Gasset kaller eliten i motsetning til masse mennesket, som kun tar hensyn til egen fordel i livet eller hva naboen sier. Her skal nevnes et par, hvis røst nådde utover den hele verden: Den udødelige Emile Zola og vår egen Bjørnstjerne Bjørnson. I forbindelse med «retts»oppjøret er det grunn til å nevne Marta Steinsvik, major Langeland, advokat Kjær Mordt, overrettssakfører Ueland, prost Hedem, stortingsmennene Moseid og Stavang, forfatteren Jens Bjørneboe, Jon Skeie, foruten mange andre.

Den som straks tok opp kampen mot uretten i Hetlesaken var bonden Hans Seland og han forfulgte den like til sin død. Den som vel til slutt har hatt den største innflytelse på at saken ikke ble tiet ihjel - det er jo taktikken - men fant sin endelige løsning, er nok h.r.adv. J. B.

Hjort, som tok den opp i sin bekjente bok «Justismord».

II.

For det annet: Den som ikke visste før, at den norske stat er en fremragende lus i erstatningsaker, han vet det nå. Hetlefolket fikk kr. 50 000 som plaster på såret for daglige sinnets lidelser gjennom 50 - femti år. Det er ikke mer enn sån omtrent en stortingsmanns salær pr. år.

III.

For det tredje: At der ennå finnes «hårde halse og stive nakker» i dette land, m.a.o. folk som aldri oppgir sin rett, når de har rett.

IV.

For det fjerde: At det er hensynet til den såkalte prestisje, frykten for å «tape ansikt», som sto iveien for rettferdigheten i Hetlesaken som i Dreyfussaken og som står iveien for rettferdigheten i «retts»oppjøret. Hva oppnådde prestisjerytterne i Dreyfussaken og hva har de oppnådd i Hetlesaken? I beste fall å bli glemt. Hva vil prestisjerytterne i «retts»oppjøret oppnå ved å overlate til sine etterfølgere å gjøre det, som er deres egen plikt? De vil havne i den historiske skammekrok og der vil de bli til tidenes ende. Fra tid til annen vil der komme en advokat Hjort og holde dem oppe i lyset. Det er nå en gang så, ihvertfall i dette land, som Håvamål sier: «Manns ettermæle dør aldri».

Forts. side 7.

Øst- og Syd-Arabia

Britiske grusomheter under omånernes frihetskamp — men verdenspressen tier

V

Den østspiss av Arabia som ligger rett over for India er på vanlige kart som regel betegnet med Omån. Ved siden står da ofte navnet på byen Maskat (eller Muscat) med store bokstaver, slik at mange tror at landet heter Omån og dets hovedstad Maskat. Men så enkelt er det ikke. Arabiske ting er overhodet aldri enkle. Selv gode oppslagsbøker er her ofte temmelig ubestemte. I «Jahrbuch der Welt 1954» heter det således: «Det uavhengige sultanat Maskat og Omån ligger på østhjørnet av Arabia». I virkeligheten er Maskat og Omån høyst forskjellige ting, og uavhengig er herskeren i Maskat utvilsomt ikke. Nettopp dette at oppstigningen av hans hus er så nær knyttet til det England hvis stjerne nå blekner, har kanskje beredt denne hersker stille sorger. Imidlertid er det falt en siste avglans av engelsk makt på ham da han 15. desember 1955 med sine tropper ført av britiske offiserer tok Omåns hovedstad i storm og 24. desember holdt sitt inntog i den blodig erobrede by på en hvit kamel. Her lot han hodene sable av noen av de mest uhelbredelige itadhiter. Men i fjellene i Omån ble det ikke rolig med det. Der kjempes det videre.

Maskat er et sultanat, et kystland med de viktige havner Maskat (15 000 innbyggere), Matra (14 000 innbyggere), Salála på den fruktbare Dhofar-slette med ca. 10 000 innbyggere, Sofar og Khabura. Tidligere hørte også havnebyen Gwadar på kysten av Belutsjistan til Maskat, men den ble avstått til Pakistan i august 1952! Befolkningen er arabisk med grupper av belutsjere og hinduer. Kilden til dette sultanats rikdom er at det danner kystlandet til det bakenfor liggende Omån og dessuten forfører over den vakre slette ved Batina, som er rik på korn og dadler. I nesten et århundre har England

grepet inn i dette sultanats anliggender. Det har der en resident, tropper og marineoffiserer og holder det viktige kystland med de gamle forbindelser til Sansibar og Øst-Afrika fast i hånden. Dette skjer dels med hjemmel i flere avtaler som er kommet istand mellom 1898 og 1929. Det behersker svampefiskeriene i bukten ved Omån og de tilstedeværende olje-, kull- og jernforekomster.

Omån er et imamat. Det ligger vestenfor og omfatter «det grønne fjell» (Gebel al Akhdar), de tilstøtende fjelldaler og rekker til der ørkenen begynner. Før i tiden dannet Omån og Maskat en stat, og hovedvekten lå i Omån som fra 1600 av begynte motoffensiven mot de portugisiske bestrebelsler på å sette seg fast ved Den persiske bukt, og som kastet portugiserne ut av Maskat, forfulgte dem til Øst-Afrika og endelig erobret Sansibar. I slutten av det attende århundre brast foreningen mellom Maskat og Omån og Maskat kom som handelsby og kystland i avhengighet av England. Det fattigere, råere og villere Omån forble fritt og stillet seg alltid fiendtlig mot britisk innblanning. Da den første verdenskrig brøt ut kom det til konflikt mellom den britiske beskyttelsesmakt og omånerne, men de britisk utdannede og av den britiske kaptein Eccles førte tropper var underlegne overfor imamen av Omån sjeik Mohammed Ibn Abdullah al Khalili i flere trefninger slik at England i 1920 måtte formidle en fred for sin forbundsfelle sultanen av Maskat. Sultanen av Maskat måtte i denne freden til Al-Sib av 2. september anerkjenne Omåns indre uavhengighet skjønt han stadig opprettholdt et slags krav om overherredømme. Motsetningen mellom sultanen og folket i Omån er uoverstigelig. Hovedgrunnen til dette er som

overalt i Orienten religiøs. Denne retning avviser det arvelige kongedømme og forøvrig også parlamentet. De frommeste og dydigste skal herske, ikke en sultan av fødsel eller parlament, «hvor det alltid sitter en bedrager ved siden av den rettskafne». At sultanen av Maskat, som selv bekjenner seg til læren, har gjort brudd på disse læresetninger, drev Omån til oppstand i 1951, da sultan Said ibn Taimur hadde fornyet sin vennskapsavtale med England og deretter fra 1955 av skrittvis gjennomførte avvepning av stammen. Omånerne nektet ham enhver anerkjennelse og valgte den fromme Koranlære Tassuf Salim ibn Raschid Kharusi til «Iman al Muslim» (de troendes forbeder).

Sultan Said ibn Taimur var som engelsk marionett forlenget kommet i miskreditt, for araberne er så «gammeldags selvbevisste» at de ikke vil tale noen «alliert sultan» i spissen for seg. Dette så meget mere som England avsatte hans far Taimur ibn Feisal fordi han ikke skaffet nok penger til dem ut av landet. Sultanens utenriksminister er englenderen Emile Ennis. Hans innenriksminister kan hverken lese eller skrive. I det gamle befestede slott i Makar lever sultan Said ibn Taimur, omgitt av utlendinger, englendere, belutsjere og pakistanere, og beskyttet av sin negergarde! Hans regjeringsmetoder er meget enkle: enhver utdanningsmulighet hindres, fordi opplysning kunne bringe den storarabiske nasjonalisme inn i landet! Den som krever reformer har forbrutt sitt liv til denne tyrann som opprettholdes av det britiske demokrati. Takket være denne form for regjering har Muskat ingen avis, intet trykkeri, ingen moderne skole og intet moderne sykehus. Selvsagt finnes det hverken i Maskat eller Omån noen

(Forts s. 7).

Vesten driver araberne over i Sovjets armer. Nassers nestkommanderende på besøk i Moskva.

H. Franklin Knudsen :

En stor spiker i løgnens likkiste

Med uvilje tar jeg Løbergs navn i min penn. Stortinget burde velge en annen til høytleser, når artikler i Folk og Land finnes så betydningsfulle, at de må refereres for de folkevalgte. Vi har selvsagt ikke noe imot at Stortingstidende trykker opp våre bedre ting, selv om vi gjerne så artikler gjengitt mere in extenso.

Løberg mener selvsagt, at han ved sin opptreden skal slå seg til ridder, ved å friske på 1945-stemningen. — Men som det ofte går i politikken — så har han tross all fuktighet anbrakt seg som den tørreste plante i Stortingets herbarium. Han er blitt en fosil som ennå presterer bare tøv. Ferdig med ham.

Det er dog lyspunkter. Større og større. Dr. Wyller satte tingene på riktig plass. Nemlig hvem som samarbeidet med okkupasenten.

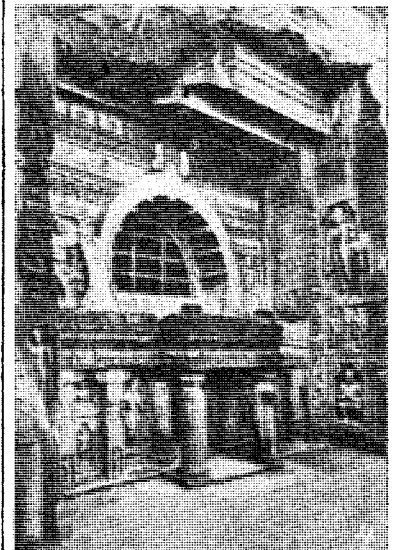
Professor Johan Vogt, i egenkap av opponent, gjorde det enda bedre. Ved hjelp av et par nye aktstykker, som han hadde lånt av Sverre Hartmann, belyste han Quislings syn og handlemåte slik at det står helt i kontrast med den gjengse oppfatning av den myrdede. Jeg bruker med vilje dette uttrykk, da jeg antar at myndighetene neppe ønsker rettsaken mot Quisling gjenopptatt for verdens øyne. Da vil Norges anseelse som rettsstat definitivt være torpedert, og aktørene døde eller levende vil komme i den riktige belysning.

Så var det Sverre Hartmanns bok: «Spillet om Norge». Den skal ikke anmeldes av undertegnere av personlige grunner. Men følgende skal straks fastslås. Boken er en stor spiker i løgnens likkiste, og frifinner Nasjonal Samling for enhver befattning eller viten om det tyske angrep på Norge. Oberst Hans Piekenbrocks samtale med Quisling på hotell d'Angleterre i København den 3. april 1940 er gjengitt etter Piekenbrocks erindring 18 år senere. Forfatteren unnlater å nevne, at Quisling ikke kjente til at den tysker han traff var en etterretningsmann. Han burde jo *nd* kunne få Piekenbrock opp til Norge og krysseksaminere ham om Quislings militære forrederi. Der foreligger jo også andre dokumenter om dette spørsmål. Quisling skrev nemlig, i mitt nærvær, et brev til Adolf Hitler den 18. april, 1940, hvor han gjorde den tyske strategi i forbindelse med landgangen i Norge til gjenstand for den mest hårdhendte kritikk.

Quisling fryktet nemlig, at de tyske tap av mennesker og materiell skulle føre til mer hensynsløs krigføring. Hvis han på noen måte hadde rådet Hitler eller hans medarbeidere militært under forberedelsene, ville han vel da ha henvist til at man ikke hadde fulgt hans råd og derved påført tyskerne unødige tap. Det gjorde han ikke. De militære opplysninger som ble tillagt Quis-

ling var samtlige gale, og professor Skodvin påpeker Hitlers seri i denne forbindelse. Hitler var en tid av den oppfatning at Quisling med vilje hadde ført tyskerne bak lyset. Det er da å anta, at Quisling overhodet ikke har gitt militære opplysninger, men kun har fremholdt det som han offentlig i Norge i skrift og tale påpekte. Nemlig at England hadde til hensikt å drive Norge inn (Forts. s. 7).

Sosietetsnytt fra Himalaia

Fjellhule i Ajanta, India.

Den formedelst sin folkekjerhet livsvarige statsminister Einar Gerhardsen - Arbeiderrørslas allebedsrærværende Lysalf - er med gemalinne denegang reist på rekognosering til Pakistan og India sammen med Rest-Europas mest talentfulle konferanseminister - Halvard Manthey Lange.

På programmet står muligens utveksling av radioaktiv, men heilnorsk sursild mot kaminteper av tigerskinn. Vi vegrer oss å tro på et ubekreftet forlydende om at det også i India skal forhandles - sub rosa - om den hendigste avskrivning av medborgerne, som man i skrivende stund ennå ikke har greiet å stoppet munnen på med sivil skytning, boikott eller sosial likvidering.

I Kina er det nå på få år ekspedert 15 millioner mennesker. Eller som det heter på kinesisk: Hsiao Mieh «berøvet sin tilværelse . . . gjort slutt på».

Den velorienterte fylkesmann i Oslo og Akershus formodes å mene at reisons mål er å undersøke muligheten for utgravning av polstrede og elektrisk oppvarmede tilfluktsrom, kontorer og selskapsrom en suite for den norske eksilregjering i Himalaia under en eventuell tredje verdenskrig?

Den fanatisk offervillige og fra sine militære seire i verdenskrig II krigstrente norske befolkning ser det som en vesentlig oppgave å beskytte sin regjering enten denne oppholder seg innen- eller

(Forts. s. 6).

STAVISKY-AFFÆREN — Sosietetsnytt —

(Forts. fra s. 4).

ham dog at jeg har gjester!» - «Det har jeg allerede sagt ham, herr Alexandre», bemerket kelneren diskret, men fast og rekker frem brettet, som det ligger en sammenlagt seddel på. Herr Alexandre tar den opp, folder ut papiret og - blekner etter at han har kastet et blikk på det. «Et øyeblikk, bare et øyeblikk!» roper han unnskyldende til sine gjester og fjerner seg hurtig. Hans hustru og gjester er vant til slike avbrytelser og spiser uforstyrret videre.

«Herren», som kelneren snakket om med slik tilbakeholdenhet og som Alexandre nå mottar i en liten salong, ser ikke meget tillitvekkende ut. Han er kledd med litt pralende elegance, hans panne er påfallende lav, de små, svare øyne har noe stikkende ved seg, men det mest avskrekkende ved ham er hans hender. Det er noen veldige labber som henger ut av den rødspettede sommerjakke. De synes å være av jern.

«Hva ønsker De?» spør herr Alexandre kort, men det synes ikke å passe besøkeren.

«Jeg tenker vi fortsatt kan si du», svarer mannen med de veldige hender, «og du kan vel tenke deg hva jeg vill!» Og så gjør han noen bevegelser med peke- og tommelfingeren som om han tellet penger.

«Jeg roper på politiet!» sier herr Alexandre skarpt og går mot døren, men besøkeren blir rolig stående. «Ja, bare gjør det, gutten min», sier han med en liten grimase, «så får jeg noe å fortelle karabinierene! Her dreier det seg nemlig ikke om franske politifolk, som tar fatt på kjelt-ringene med silkehansker. Disse her er ordentlige og de vil nok sperre øynene opp når jeg sier dem at herr Alexandre med regjeringspapirene i lommen ikke er noen annen enn sjekkfalskner og storbedrager Alexandre Stavisky. I 1921 stjal du fra din kjæreste - det var ikke den unge Arlette derinne, men en dame på femti! - alle hennes juveler. Så har du forfalsket en sjekk på 48 000 francs og i 1925 stjal du ombord på «Valdivia» en hel pakke med verdipapirer. I 1926 satt du i fengsel for nye sjekkforsknings og da du kom ut av fengslet hadde du ikke en rød sou, så hvis ikke Arlette dengang hadde tatt seg av deg, måtte du ha sovnet i Paris!»

Herr Alexandre, alias Stavisky griper i innerlommen. Bare ingen skandale nå. En dag vil en kunne ta fatt i dette individ på en annen måte, men ikke nå og ikke her. Han gir ham i taushet fem tusen. Den annen tar imot dem og anbefaler seg med et hånlig «på lykkelig gjensyn».

Forretninger i Budapest

Bedrageren er alene i rom-

met. Han tørker sveden av pannen. Så tar han sedlen som kelneren bragte ham på sølvbrettet. Det står bare et ord på den: «Fresnes» - navnet på det fengsel i Paris hvor han satt sammen med mannen med de store hender. Han river sedlen i ganske små stykker og kaster dem ut av vinduet. I dette øyeblikk banker det på døren. Han skvetter til men tar seg så sammen og roper: «Kom inn!» I dørråpningen står igjen kelneren. «Nå får De Budapest, herr Alexandre», meider han og bedrageren Stavisky, som igjen er blitt til den store Parisserfinansmann Alexandre, sier «Endelig!» og går hurtig til telefonkiosken.

Få dager etter sitter herr Alexandre i et fly som fører ham til Budapest og han har under flyturen hatt tid til å overveie ennå en gang det han har fore. Det er virkelig en stor «affære». I fredsdiktatet i Trianon har «seierherrene» lovet de tre stater Rumensia, Tsjekkoslovakia og Jugoslavia ungarsk territorium, men innbyggerne som ikke vil følge med over i den nye stat skal holdes skadesløse. Man har avsatt en kapital på 219 millioner gullkroner til det formål. Imidlertid er saken et langt lerret å bleke. Ennå er de skadelidnes krav ikke etterkommet, og nå vil Alexandre kjøpe opp erstatningskravene til de ekspatrierte. Han vil ikke by dem mere enn 25 pst. av fordringene, men de vil sikkert heller ha kontanter straks enn å vente lenger. 20 millioner vil han sette i foretagendet, men de vil innbringe ham det dobbelte.

Herr Serge Alexandre lener seg behagelig tilbake mot den hvite pute, som er anbragt i hodehøyde på rygglenet for at de reisende skal ha det behagelig. Han kjenner hemmeligheten med uforstyrret å kunne gjøre gode forretninger i Frankrike: forbindelser - det er trylleformularen. Når det for eksempel gjelder denne sak, så har han med seg en anbefaling fra utenriksministeren og dessuten har general de Fourtoux innført ham i krigsministeriet. Bror av ministerpresident Chautemps er hans advokat. Han har forsynt partikassen til det radikalsosiale parti - altså det borgerlige venstre - behørig med penger og dette partis førere er herr Herriot og her Daladier. Og så de sarte tråder som går fra hans hutsru til endel ministre viser seg nyttige. Og så er det da de deputerte - herregud, penger trenger jo alle nåtildags - - -

Hele tre dager varer det innen herr Alexandre har ordnet forretningene i Budapest etter sitt hode. Alt ordner seg for den som kommer med et anbefalingsskriv fra det franske utenriksdepartement. Da åpner alle dører seg. Nå er herr Alexandre igjen i Paris og snakker med deputert Bon-

(Forts. fra s. 5).

utenlands. Ti ifølge moderne norsk rettsvidenskap er troskapsplikten ikke gjensidig! Den påhviler ikke statsledelsen, bare folket.

Folket vårt har samrøystes uten debatt besluttet seg til i regjeringens fravær å lytte på meldinger fra Himalaia. Inspirert av minnet om Lauritz Sand, og etterat man programmessig har sprengt den norske industri, og samtlige kraftverker for lys og varme i luften, og rasert alle hus over 100 kvm. (d.v.s. ikke Selvaags) - har folket vårt uten ordskaft besluttet å utkjempe i arktisk temperatur fra kjellerhalsene en strålende guerilla mot fiendens atomskytts og opptil 35 divisjoner, ledsaget av koloniserende pårørende.

En norsk offiser, tidligere sjef for Krigsskolen og hovedlærer i taktikk, oberstløytnant Einar Sundvald Kiil, har meddelt pressen at han under verdenskrig II assisterte amerikanerne med å forberede et tiltak i det okkuperte Norge, som vi kan kalle operasjon lysslukking. Hadde den tyske kaputt ikke intruffet var ifølge planen samtlige norske kraftverker blitt bombet til støv. Kfr. Johan Vogts ord om dumhetens dominans i historien!

Under denne sin kanskje siste epoke vil folket vårt være iført Terylene strekkbukser fra Arne Molstad, og asbesthjelmer med innlagte illegale lyttapparater, i god tid innført fra Ural på bestilling av den visjonære handelsminister Skaug og med kamerat og statssjef Krusjtsjovs velsignelse. Når reiser vår folkekjære statsminister til storeksperten i det dere vet - selveste Mao Tse-Tung?

POTEMKIN.

naure. Han viser ham papirene og kontraktene som han har bragt med seg fra Budapest. «De ser», sier han, «at det er gullkantede saker, og det vil sikkert falle Dem lett på grunnlag av dem å oppnå at jeg i denne forbindelse får et forskudd - la meg si nitten millioner francs!»

Advokat og deputert Bonnaure rykker litt til. «Nitten millioner?!» skyter han inn. «Synes De ikke det er litt mye?»

«Men jeg spør Dem, hva betyr det i forhold til dette projekt?» sier herr Serge Alexandre ube-svært og tilføyer elskverdig: «Og for Dem vil det naturligvis også falle litt av!»

Herr Bonnaure overveier. Han vet at denne angivelige herr Alexandre er bedrageren Stavisky - men han vet også at han, den deputerte fra Paris, de siste tre år har tjent 700 000 francs på ham - - -

Så kan ikke den deputerte Bonnaure motstå fristelsen, og fire uker senere har Serge Alexandre nitten millioner francs på sin konto, overført ham fra den franske stat.

Fortsettes.

Hjelp oss å hjelpe!

Det er nå fire år siden Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede (Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere) ble opprettet. Formålet var som kjent utelukkende å yte hjelp til krigsinvalid og falne frontkjemperes etterlatte, og i denne forbindelse formidling av den støtte som ble stillet i utsikt fra Tyskland.

Vi har søkt å registrere de som har behov for hjelp og tilrettelagt og bearbeidet de innkomne søknader fra noe over 110 søkere. Det har vært mange formaliteter å ordne før den tyske hjelp er blitt effektiv, og her har vi hatt et godt samarbeide med Norges Røde Kors.

Støtten fra Tyskland omfatter imidlertid dessverre bare hjelp til proteser.

Det til dels meget sterke behov for hjelp som har vært, og stadig er, til stede, har bare kunnet bli avhjulpet ved de midler vår organisasjon selv har til rådighet.

For at vi fortsatt skal være istand til å yte hjelp til de hardest rammede, er det vi igjen vender oss til bladets lesere.

Vi venter ikke at vi skal kunne få så mange penger at vi kan dekke noen krigsinvalidpensjon som våre søkere ville ha vært selvskrevne til om de hadde kjempet på den annen side. Men vi håper og tror så meget på dette blads lesere at det skal lykkes å hjelpe dem som på grunn av sin krigsskade er helt eller delvis arbeidsudyktige, samt etterlatte som fremdeles er i vanskeligheter.

Foruten den rent direkte økonomiske hjelp har vi også i de forløpne år ydet hjelp i form av råd og veiledning.

Vi vet ingen andre å vende oss til enn vår egen krets - til dem som var i samme båt, men slappheldigere fra det. Størsteparten av oss har også hatt mange vanskeligheter å kjempe med, men de fleste har dog sloppet heldigere enn disse våre hardt rammede kamerater.

Vi ber om ditt bidrag, stort eller lite, på det innbetalingskort som idag følger med avisen.

Vi ber om hjelp til å få flest mulig med. Skal det monne noe, må det løstes i flokk.

Organisasjonens innsamling og regnskap blir revidert av revisor. Samtlige bidragsyttere som gir bidrag på kr. 20.00 eller mere i 1958 vil bli tilstillet innkalling til generalforsamling i 1959, som blir holdt i Oslo. På generalforsamlingen vil årsberetning og regnskap bli fremlagt. På anmodning vil årsberetning og regnskap også bli tilstillet de bidragsyttere som ønsker dette.

Hver bidragsyter er på generalforsamlingen med på å kontrollere og bestemme organisasjonens virksomhet.

På forhånd takk for ditt bidrag!

Bidrag sendes Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede, postboks 1407 V, Oslo. Postgiro 180 70.

Oslo 29. november 1958.

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede.
(Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere).

B. Johannessen E. Saxlund Tor Arntzen I. Brunæs

Øst- og Syd-Arabia

Forts. fra side

forfatning eller noen folkerepresentasjon, men likevel tar naturligvis Vestens aviser av kryperi for England sultan-tyrannen Said ibn Taimurs parti i omånernes frihetskamp. Det er et lite helvete som det demokratiske England opprettholder i Maskat og Omån. I 1944 var det i Maskat en streik av tjenestemennene. Ennå i dag viser en frem på det gamle portugisiske fort ved Maskat de gamle kanonrør hvorover sultanen lot de sultende skrivere som krevet litt mere lønn binde og piske med kamelpisker. Og det England som er slik en motstander av «totalitarismen» fant denne fremgangsmåte i den skjøneste orden. I øyeblikket oppholder noen militære førere for folkeoppstanden i Omån, derav flere sårede, seg i dette gamle fort ved Maskat. I de dryppende kjellere kravler de omkring mellom rotter og utøy. Fra tid til annen blir de torturert, bundet over kanonene og pisket for deretter å bli etterlatt bundet i den glødende sol midt på dagen. England kjenner til disse grusomheter i det gamle fort ved Maskat.

Også pressen i Vesten kjenner til dette, men da det bare dreier seg om nasjonalistiske arabere og ikke om jøder, føler de intet i sin allerkrysteligste samvittighet.

Men den tier også til verre ting. Hvor utrettelig har ikke en hel verdens presse kastet seg over tyskerne på grunn av tilfellet Lidice, hvorunder mennene i den bøhmiske landsby Lidice ble skutt

Stor spiker -

(Forts. fra s. 5).

i krigen, og at Tyskland da ville bli tvunget til å angripe Norge. For å redde Norge for total ødeleggelse gikk han itide i forbønn hos Hitler og forklarte ham sammenhengen. Ingen tør vel nå bestride at Quisling så riktig i denne sak. Hvem var det som tok feil? Hvem avrustet Norge? Hvem unnlot å mobilisere de sørgelige rester av forsvaret? Hvem tiet med de opplysninger vi hadde om det forestående tyske angrep? Hvem stakk av da ulykken rammet Norge? Hvem gikk inn for et intimt samarbeid med tyskerne mens krigen ennå pågikk i Norge? Hvem forsøkte å danne riksråd i forståelse med okkupasanten? Hvem ville avsette Kongen og regjeringen i London? Alle disse spørsmål er nå ugjendrivelig besvart. Vi vet nøyaktig hvem som forrådde Norge ved en tåpelig politikk og en gjennombedervet nasjonal holdning.

Vi skal imidlertid så lenge det er nødvendig slå spiker etter spiker i løgnens likkiste, for så til sist å foreta en høytidelig begravelse av det tristeste kapittel i Norges historie.

H. Franklin Knudsen.

og landsbyen ødelagt. Og hva har en ikke hørt om tilfellet med landsbyen Oradour sur Glâne i Frankrike, som ble ødelagt av en avdeling av SS fordi tyske soldater i denne landsby var blitt puttet i vinpressen og knust og fordi tyske soldater var blitt kastret og etterlatt på veien hvor de blødde ihjel. Verdenspressen raste over dette og den gjør det fremdeles.

Her skal det da fortelles om hvorledes de meget kristelige engelske demokrater gikk frem i Omån. Etter at den gamle hovedstad Nizwa var falt og den lille jordfestning Firq var blitt besatt av briter og av tropper ført av britiske offiserer tok Sultanen av Maskat den store landsby Sitt in Omån i besiddelse. En hel del av mennene i landsbyen var flyktet, men det sto ikke klart om de hadde sluttet seg til frihetskjemperne i fjellene eller om de simpelthen bare hadde villet gjemme seg bort. Britene drev så den tilstedeværende befolkning, ca. 300 mennesker, mest kvinner og barn sammen på en åpen plass foran en mur av leire. Der ble de oppfordret til å oppgi hvor lederne av oppstanden og de forsvunne menn fra landsbyen oppholdt seg. Mengden forholdt seg taus. De ville ikke forråde sine menn. Da ble maskinvåpnene hevet mot dem. Ennå en gang fikk de anmodning om å forråde opprørslederne og deres egne menn. Mengden skrek vilt opp under denne trussel. Så lød det en kort engelsk kommando og ilden fra maskinpistoler og geværer feiet inn i den tett sammenklemte masse. Det sprutet blod og hjerne-masse opp på muren - kvinner, barn, oldinger sank om. Så gikk etpar maskat-soldater frem og skar strupen over på dem som ennå rørte seg. Slakteriet i landsbyen Sitt varte bare noen minutter. De kristelige briter la så minner i husene, troppene trakk seg unnav og i en veldig ildsøyle for den hjemsoekte landsby til himmels.

Den engelske kirke tiet, paven i Rom tiet og alle verdens aviser tiet.

Skriften —

(Forts. fra s. 4).

V.

For det femte: Det tok 50, sier og skriver femti år å skaffe Hetlefolket oppreisning. Det vil ta en brøkdal av denne tid før «retts»-oppgjøret lider samme skjebne. Dette korthuset tåler ikke så svært mange stormkastene nå mer, før det faller sammen. Det blir mer og mer glissent mellom de «gode» nordmenn, som tror at der fremdeles kan slås politisk mynt av det og de som har gjort det, har det ikke lenger særlig morsomt.

Churchills løgn

(Forts. fra s. 1).

ding nesten hver dag om nattangrep av britiske fly på forskjellige vesttyske byer. Angrepene var dengang ikke særlig virksomme og ble ikke besvart av det tyske Luftwaffe, men Spaight slår med rette uttrykkelig fast «at det var oss (Royal Air Force) som begynte med den strategiske bombeoffensiv». Det var i forbindelse med denne aksjon en livlig meningsforskjell med den franske regjering, som forgjeves ønsket å se det britiske flyvåpen satt inn i slaget om Frankrike (sammenlign Daladiers notater om sin forhandling med Churchill 16. mai 1940 og Reynauds telegram til den britiske premierminister i Deutsches Weissbuch Nr. 8).

Hitler nølte fremdeles under hele Frankrikefelttoget med å gi ordre til tyske gjengjeldelsesaksjoner. Inntil 20. juni 1940 - altså mere enn 40 dager etter begynnelsen av den britiske luftoffensiv mot riksområdet - hadde det tyske Luftwaffe ikke gjennomført noen såkalte «strategiske» luftangrep som ikke sto i forbindelse med jordtroppenes kamphandlinger og umiddelbart tjente militære formål.

20. juni 1940 ble for første gang landmål på britisk jord angrepet. Det ble dog også her til å begynne med gjort forsøk på å unngå bombardementer på målfå. Angrepet ble innskrenket til flyplasser, havner og fabrikker. Byer ble ikke trukket inn i angrepene før 7. september 1940 da tyske Luftwaffe etter 6 britiske provokasjonsangrep på Berlin fikk ordre til angrep mot London - altså nesten fire måneder etter at britene begynte med angrepene på byer.

Likeoverfor disse kjennsgjeringer som ikke er ukjente for den oppmerksomme avisleser, og med henblikk på den omstendighet at anklagemyndighetene i Nürnberg klokkelig ikke tok med bombekrigen i sitt anklageprogram - er den frivolitet med hvilken Churchill forsøker å lyve seg fra sitt ansvar for denne krigsføringssåte nesten ubegripelig. I Bind I av hans erindringer (den tyske utgave) finnes på side 33 følgende avsnitt:

«Etter at tyskerne først had-

VI.

For det sjette, kan der retttes spørsmål til «rette vedkommende»: Er det gjort opp med gamle Olava. Hvis ikke, så er tiden inne til å begynne og uten de vanlige formalia, som går ut på å beskytte de menn, som har skylden for disse ugjerninger, m.a.o. ugjerningsmenn. Jeg kjenner et ennå verre tilfelle av utpressing fra statens dertil spesielt innrettede utpressningsbyrå. De skyldige har ikke særlig god samvittighet. Om nødvendig skal det komme.

VII.

Det var skriften som Hetlesakens endelig skrev på veggen.

Olaf Holm.

Klær til trengende

Det er dessverre fremdeles mange av de domfældte NS-folk som sitter så dårlig i det økonomisk at de er takknemlige for få litt hjelp i form av avlagte klær o. l. Forbundet vil også i år formidle denne hjelp til slike nødstedte som har henvendt seg til oss, og

vi ber de som har noe å avse om å sende det til eller levere det på Forbundskontoret i Kierschows gate 5. Kniper det kan vi også selv avhente sakene.

Det hyggeligste ville jo være om vi kunne få det avgårde herfra før jul. *Forbundet.*

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede

(Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere).

Vi ber deg være med oss i hjelpen for våre krigsinvalid. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo
Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalingskort, det er enklest og billigst.

Forvelsesring-Spesialen

er en realitet

*

Ringene som leveres er selvsagt gull, 14 karat. Og garantistemplet TAO-585-G, har ingenting med fabrikk å gjøre, de er håndarbeidet fra først til sist på eget verksted. — 5 pst. rabatt.

Sender pr. oppkrav.
Skriv etter mål.

*

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20
Bergen

de begynt sine avskyvekkende angrep på åpne byer fra luften. Øvet de allierte med sin stadig tiltagende slagkraft tyvefold gjengjeld og nådde høydepunktet med atombombene som utslettet Hiroshima og Nagasaki fra jordens overflate».

Med all respekt for en nå åttitårig manns alder og en mann som har bekledd høye embeter i sitt land, kan ingen leser la være å beskyldt memoarforfatteren Churchill for falskneri likeoverfor offentligheten og for å føre historieskrivningen på avveier når det gjelder dette punkt som er så viktig for ny forståelse mellom England og Tyskland. En britisk premierministers oversikt over kjennsgjeringene utelukker her «the benefit of a doubt» - unnskyldningen med å ha tatt feil. Det kan bare dreie seg om en usannhet fremsatt med vitende og vilje, og det ville være ønskelig om den tidligere premierminister ville avgi en erklæring herom.

Formosa ingen del av Kina

Det er en utbredt oppfatning at Formosa er en løstrevet del av Kina.

Ur-INVÅNERNE på Formosa var malayere, ikke kinesere. De første europeere som gjorde seg til herrer over øya var portugiserne som satt der fra år 600 til år 1000. I det 15. århundre begynte en invasjon av kinesere. Omkring 1600 kom Formosa under hollandsk styre, deretter var mansjuene en tid herrer over Formosa. Senere 200 år under Kina. I 1895 kom det under Japan inntil siste verdenskrig, da Roosevelt og Churchill i 1943 ble enige med Chiang Kai Shek om at Formosa skulle avståes til Kina, etter Japans nederlag.

Etter borgerkrigen i Kina og kommunistenes maktovertagelse ble Formosa en egen stat, med egen statsadministrasjon under Chiang Kai Shek.

Det røde Kina har således ikke mere rett til Formosa enn f. eks. Japan, eller Chiang Kai Shek.

Med sine 600 millioner innbyggere skulle vel også det røde Kina være vel forsynt, både med territorium og folkeslag.

Noe annet er selvsagt at det ikke liker å ha en antikommunistisk kinesisk-amerikansk base tyve mil utenfor kysten. Men det er jo ikke det samme som å ha et nedarvet krav på Formosa.

XØ.

Sannheten om McCarthy

(Forts. fra s. 1).

En farlig general.

ter og bolsjevikkjempere med? Hva er det for noe fryktelig han har gjort, som gjør at han nevnes i samme åndedrag som Hitler, Quisling og Folk og Land?

McCarthy's berømte tale.

Som Vidkun Quisling i sin tid i en stor tale i Norges Storting avdekket bolsjevismens farlige spill bak den tilsynelatende legale maske, slik gikk også McCarthy til kamp mot den samme fare i Senatet. Han ga talen en personlig adresse, idet han holdt den mangfoldige amerikanske politiker general George Catlett Marshall frem som eksponenten for det råtne spill som satte USA's og hele verdens sikkerhet på spill.

Talen ble holdt i juni 1951 og var et generaloppgjør med det system som hadde utviklet seg i den bedrøvelige Rooseveltperioden, men det som vi frykter for er blusset opp igjen etter at Marshalls medarbeider Eisenhower er plasert på presidentstolen og McCarthy-tilhengerne er blitt smedet og forfulgt over en hel verden, dominert av zionistdirigerte storaviser. Talen er senere utgitt i bokform og er også oversatt til dansk under titlen: «Den forspildte Sejr». Den er kommet på kaptein Lærums forlag «Kultur og Politik», København.

Det er bent frem uhyggelig å lese om det spill som ble drevet bak kulissene under og etter verdenskrigen. Særlig interessant er det i disse dager, da en hel verden holder på å bli trukket inn i en ny krig på grunn av hendelsene ved Formosa, å lese om hvorledes Marshall og hans bakmenn og medhjelpere målbevisst og iherdig spilte Kina over i hendene på de røde. Kaptein Lærums skriver herom i et forord til boken:

«Det var i denne atmosfære at den republikanske senator fra Winsconsin Joseph R. McCarthy i juni 1951 holdt en timelang tale i Senatet, formet som et oppgjør med den amerikanske hærs stabssjef under krigen, senere utenriksminister og deretter forsvarsminister, general George C. Marshall, hvis navn er kjent i Europa fra den økonomiske hjelpeplan, men i virkeligheten med et langt videre sikte. Det var en catilinarisk tale, ikke mot det demokratiske parti, men mot det system som hadde utviklet seg i Roosevelt-æraen, og mot dem som hadde slått følge med makt-haverne for å fremme deres egen - eller andres - politikk. Han besvarte i sin lange og grundige dokumentasjon det spørsmål som lå den alminnelige amerikaner på tungen: «Hvordan har det gått til at vi har vunnet krigen, men tapt freden? Hvem har gjort feil eller begått dumheter - eller det som verre er?»

McCarthy samlet sin kritikk om general Marshalls disposisjoner i krig og diplomati og påviste at han på konferansene i Teheran og Jalta*) under krigen og på sin sendeferd til Kina etter krigen hadde spilt Russlands spill i en uforståelig, hårdnakket opposisjon til engelske forhandlere med Churchill i spissen på konferansene og i Kina til Chiang Kai-shek. Noe helt klart bilde av den amerikanske krigsøverste virkelige motiver til denne holdning får man ikke, men man får inntrykk av en karrieregeneral uten større militær eller diplomatisk ballast orientert i ytterliggående liberal retning og derfor lettere å få i tale av de «folkelige» russiske og kinesiske kommunistdiplomater enn av den konservative Churchill og hans følge av høystående militære og diplomatiske eksperter.

Til gjengjeld får man et meget klart inntrykk av Marshalls omgivelser ute og hjemme. McCarthy tegnet i sin tale et billedgalleri av den store manns hjelpere og hjelperes hjelpere, som er enestående i tydelighet og formentlig også i portrettlikhet. Det dreier seg om åpenlyse kommunister som i hopetall var trengt inn i USA's politikk, diplomati, den politiske administrasjon, ambassader, legasjoner og konsulater i utlandet og i - Det Hvite Hus. Det er dem som han tar sikte på og anklager for «un-american activity» - uamerikansk virksomhet, et slagord som ble skapt av hans tale og har spilt en betydelig rolle i USA's indre politikk siden den tid.

Kommunistene satt ved presidentens og ministerens høyre hånd og hvisket dem gode råd, som kun sjelden tjente USA's interesser. Hvor de ikke kunne få plass var deres meninger i gode hender hos venstreorienterte sympatisører av den intellektuelle klasse, og det hele system av halvveis kommunistisk politikk ble støttet og fremmet av pressens liberale, hvilket ikke er noen partibetegnelse i USA, men angir et sinnelag som åpenbart kan føre til både det ene og det annet.

På fruktene skal treet kjennes.

Hvor meget riktig det er i bildet kan faktisk bare avgjøres av kjennsgjerningene, nemlig at uten amerikansk bistand i Teheran og Jalta og i Kina kunne Russland ikke ha nådd de resultater i Europa og Asia, som det vitterlig er nådd frem til. På de to konferanser under krigen sto Marshall på Stalins side, og i Kina sto han hårdt imot Chiang Kai-shek og var venn og omgangsfelle av det røde Kinas nåværende utenriksminister Chou-

*) En av deltagerne i Krimkonferansen på amerikansk side var ved siden av Marshall også hans nære medarbeider sovjetagenten Alger Hiss, som senere ble dømt til mange års fengsel for sin virksomhet.

NYTT KOMMUNISTPARTI I DANMARK

Den danske kommunist Aksel Larsen, som i sin tid fikk en grundig skolering i Moskva, men som nylig ble sparket ut av partiet fordi han hadde såkalte titoistiske tendenser, har nå dannet nytt parti. Det har fått navnet «Sosialistisk Folkeparti» og det gamle danske sosialdemokratiske parti er grepet av frykt og beven for denne nye rødere konkurrent.

EGYPTERNE DRIVER SUEZKANALEN BEDRE

Vi hørte i sin tid meget om hvor nødvendig det var at imperialiststatene for å drev Suezkanalen av hensyn til skipsfartens sikkerhet. Også her hjemme gråt vi en skvett da egypterne selv tok hånd om kanalen. Nå viser det seg imidlertid, etter hva NTB's utsendte korrespondent meddeler at egypterne driver kanalen meget bedre enn de fremmede. Det er veldige utvidelsesarbeider igang og hele kanalleiet er senket slik at skip som stikker opp til 37 fot kan gå gjennom kanalen. Trafikken er også stadig stigende og trafikken har vært avvirket uten et eneste uhell

NORGE I SPISSEN

Aftenposten og i særdeles-

En-lai. At han ikke gjorde det for å skade sitt land, men ut fra et forkjært skjønn er vel like så gitt, men beklagelig er det unekkelig at dette skjønn alltid falt ut til Russlands fordel og til skade for den øvrige verden. Hva hans hjelpere og medarbeidere angår, gled adskillige i bakgrunnen etter McCarthy's tale og endelig gjorde jo en republikansk velgerbølge ende på det demokratiske partis lange parlament.

Såvidt kaptein Lærums ord i 1954. Pendlen har som en vet nå svinget over til den annen side igjen. McCarthy er død, demokratene befester igjen sin maktstilling under det sørgelige Eisenhower-styre, og kampen mot den uamerikanske kommunistiske virksomhet i USA - som andre steder - er stanset etter iherdig innsats av allverdens Dagblader. Og derfor er da også navnet til den mann som makte til kamp mot undergravningsvirksomheten, den som etterhvert har bragt halve verden i de rødes hender, blitt til et skjellsord for alle godtroende fjolls verden over. På samme måte som Quislings ble det og som alle deres navn etter hvert blir det som våger å løfte på sløret. Dagbladianerne er flinke slik. Og folk i alminnelighet dumme. Nå begynner de rødes venner å rette skytset mot Nixon, som har vist litt ryggrad. Her hjemme er vi like blinde og hylar med.

het Dagbladet er utrettelige i sin reportasje fra prosessen mot Sorge og Schubert, mens grusomheter ellers rundt i verden ikke interesserer større siden de ikke er begått av «nazister». Uten spor av selvironi forteller Aftenpostens Bjørn Heimar i et telegram følgende som belyser hvor godt det norske publikum betjenes i hetsveien i forhold til andre folk: «De første dager møtte korrespondenter fra hele verden frem for å skildre konsentrasjonsleirens redsler. Siden har de vært borte. De mest trofaste til å notere Schuberts og Sorges terror er Bonns to norske korrespondenter. Et medlem av retten har gitt dem den journalistiske ærestitel «utlandets sannhetsvitner». Hvorfor ikke heller «utlandets mest iherdige hetsspesialister?»

HVA MED DETTE?

I denne tid da det skrives så meget om grusomheter må det være tillatt å sitere fra den engelske bok «Advance to Barbarism» av F. J. P. Veale side 223: Ifølge offisielle russiske rapporter ble bare på Krim 19 000 tyske soldater myrdet av partisaner. Fanger og sårede ble myrdet, vanligvis etter først å være lemlestet. Forferdende grusomheter fant sted overalt der hospitaler ble erobret av geriljastyrkene. - Vi gjør hermed «utlandets sannhetsvitner» i Aftenposten og Dagbladet oppmerksom på denne lille forglemte grusomhet, som forøvrig bare er som en liten bagatell å regne sammenlignet med alt det andre uhorste som de dømmesyke seierherrer foretok seg før de satte seg til dommerbordet i Nürnberg og andre steder.

FOLKEDEMOKRATI

I Romania er det innført dødsstraff for å gjøre seg skyldig i noe som «kunne forårsake at staten kunne bli trukket inn i nøytraliteten». I Bulgaria ble fire slaktere dømt til døden for økonomiske forbrytelser. Det er således flere sorter slaktere i landet, blant annet en sort som slakter dyr.

I Ungarn blir forfattere som har vært tause siden oppstanden i 1956 av myndighetene truet med å bli gjort tause for alltid.

I Polen truer folkedemokraten og Norges gode venn Gomulka med fullstendig likvidasjon av «revisjonismens giftige sed» innenfor universiteter, teatre, forlag og aviser. Polens «separate vei til kommunismen» har vist seg å være en «blindgate», heter det nå og intimere tilknytning til

Moskva er på trappene, skriver Newsweek.

NY KRIMINALIST

I den norske kriminalforening har en begavet universitetsstipendiat ved navn Nils Christie holdt foredrag om ungdomskriminaliteten. Han doserte på «gjeng»-medlemmene ofte ikke hadde annet tilfelles enn at de har behov for hverandre. Men slik medlemskap kan føre til det man møter blant annet i «fascistiske organisasjoner eller i kriminelle bander», sa foredragsholderen. Hvorfor ikke i Unge Høyre om vi tør spørre? Ellers er det komisk å se hvor nødvendig det fremdeles er for den som vil frem i verden å ofre litt til det hellige dyr «det parlamentariske demokrati» ved å gi et spark til «fascismen» hvor umotivert det enn måtte være.

Annelise Parow

Oslo Johansengt. 5 - V. Lademøen kirke - Volkuninde

TANNLIGE MAANOEN

Hansteengt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteengt. 2
Tel. 44 75 54

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Moseveien 8, Oslo
Tel. 06 08 27, post. 07 07 70

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

FOLK og LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowgt. 5, Oslo
Telefon 37 70 06
Boks 3214

Abonnementpriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 20,00 pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 33,00 pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt om-slag kr. 35,00 pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Lønnsalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiro nr. 10450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo